

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 1618/30, Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2022, č. j. MV-170875-4/SO-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva

vnitřní, odborů azylové a migrační politiky, ze dne 31. 8. 2022, č. j. OAM-60530-26/ZM-2021, jímž byla podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce měl na území České republiky uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na základě zaměstnanecké karty vydané podle § 42g odst. 4 zákona o pobytu cizinců s platností od 18. 10. 2019 do 17. 10. 2021. Žalobce byl cizincem podle § 98 písm. j) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, neboť byl studentem denního studia na Soukromé vyšší odborné škole umění a reklamy s.r.o. Žalobce je zaměstnancem společnosti X. Dne 24. 8. 2021 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně zjistil, a uvedl to i sám žalobce, že žalobce již v důsledku ukončení studia nesplňuje podmínky dle § 98 zákona o zaměstnanosti, a nemá tedy volný přístup na trh práce. Z tohoto důvodu požádal žalobce o změnu charakteru zaměstnanecké karty na duální. Do spisu bylo založeno vyjádření školy, kde žalobce studoval, dle něž byl žalobce ke dni 31. 8. 2020 vyloučen ze studia pro neplnění studijních povinností.
3. Dle žalovaného byly splněny podmínky pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, neboť žalobce od 1. 9. 2020 vykonával nelegální práci. Žalobce i poté, co v důsledku ukončení studia ztratil ve smyslu § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti volný přístup na pracovní trh, nadále pokračoval v zaměstnání pro X, aniž by nastalou situaci řešil a svou závislou činnost v tomto období zlegalizoval. Nejedná se o analogii legis, jak uvádí žalobce. Výkon nelegální práce je zákonem výslovně uvedeným samostatným důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání (prodloužení) zaměstnanecké karty. Zaměstnanecká karta, jejímž byl žalobce držitelem, jej opravňovala k výkonu práce pro společnost X, neboť byl (z důvodu studia) cizincem s volným přístupem na trh práce dle § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti. Žalobce však pokračoval v práci pro uvedeného zaměstnavatele i v době od 1. 9. 2020, kdy již podmínky § 98 zákona o zaměstnanosti nesplňoval, neměl tedy volný přístup na trh práce, což sám doznal, a vykonával tak nelegální práci.
4. Žalovaný se vzhledem k uvedenému ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, jehož závěry jsou ve shodě s posouzením žalovaného. Přestože judikatura dovodila potřebu zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života i v případě, kdy to zákon výslovně nestanoví, bylo především na žalobci, aby tvrdil skutečnosti ohledně dopadů rozhodnutí do jeho života. Žalobce však námitku nepřiměřenosti nevzněl, žalovaný ani správní orgán I. stupně nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce neshledali.

II. Žaloba

5. Žalobce v podané žalobě označil napadené rozhodnutí za výsledek nesprávného právního posouzení, přepjatého formalismu a porušení dispoziční zásady v řízení o žádosti. Žalovaný využil analogii legis aplikovanou v neprospěch žalobce. Žalobce nesouhlasí se závěrem, že od 1. 9. 2020 vykonával nelegální práci dle § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti. Žalobce pracoval u zaměstnavatele X na základě vydané zaměstnanecké karty s platností od 8.10.2019 do

17.10.2021 zcela v souladu s touto kartou, v místě výkonu práce, druhu práce i časového rozsahu dle pracovní smlouvy. Neplnění účelu pobytu cizincem je třeba řádně posoudit, k čemuž žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2016, č. j. 3 Azs 171/2015-14. Dle žalobce by muselo dojít k záměrnému jednání směřujícímu k výkonu nelegální práce, spočívající např. v úmyslném výkonu závislé činnosti pro jiného zaměstnavatele, na odlišné pracovní pozici apod. To se v daném případě nestalo.

6. Dle žalobce správní orgány označily jeho zaměstnaneckou kartu za neduální s tím, že žalobce žádá o změnu jejího charakteru na duální, neboť ve smyslu zákona o pobytu cizinců došlo ke změně pracovního zařazení, což byl žalobce povinen oznámit. Takový závěr je nesprávný, nepřezkoumatelný a rozporný se základními zásadami správního řízení i právního řádu ČR. Takový požadavek zákon o pobytu cizinců v § 42g odst. 7 ani jinde žalobci neukládá. Tuto povinnost, kterou správní orgán uvedl v odůvodnění, neznají ani internetové stránky žalovaného. Jde proto o analogii legis v jeho neprospěch, která není ve správním řízení přípustná. Výkladem ustanovení § 42g odst. 4 ve spojení s § 42g odst. 7 až 10 zákona o pobytu cizinců nelze dojít k závěrům, že by se za dané situace mělo jednat o změnu pracovního zařazení ve smyslu § 42g odst. 10 téhož zákona, kterou by měl žalobce správnímu orgánu oznamovat. Žalobce má za to, že podáním žádosti o nové povolení k dlouhodobému pobytu – zaměstnanecké karty, která mu byla schválena s platností od 08. 10. 2019 vyjádřil jasnou vůli plnit již jen tento účel pobytu. Plnit účel studium poté, co mu byla udělena zaměstnanecká karta, ani z časových důvodů nemohl. Správní orgán nezjišťoval, k jakému datu žalobce sám přestal plnit účel pobytu studium. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 10 Azs 250/2019-25, žalobce správnímu orgánu vytkl, že nevzal v potaz individuální okolnosti případu a neuvážil, zda žalobcovo jednání dosáhlo takové intenzity, aby se jednalo o výkon nelegální práce.
7. Žalobce dále namítl porušení zásady legitimního očekávání a nesprávné posouzení o neduálním charakteru jeho dříve vydané zaměstnanecké karty. Zákon o pobytu cizinců pojem neduální zaměstnanecká karta nezná ani neupravuje. Žalobce, byť v době podání prvotní žádosti byl formálně studentem, podáním žádosti o zaměstnaneckou kartu vyjádřil jasný zájem na tom, pobývat na území ČR již jen v rámci výkonu zaměstnání v rámci zaměstnanecké karty jako nového účelu hlavního pobytu na území podle ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Pokud správní orgán zaměstnanou kartu schválil v tzv. neduálním režimu, učinil tak interně, bez vědomí žalobce a v rozporu s jeho žádostí. Neduální režim zaměstnanecké karty nevyplývá z žádného dokumentu ve spise ani ze samotné zaměstnanecké karty. Došlo tedy k porušení zásady legitimního očekávání v tom směru, že žalobce měl důvodně za to, že na základě jemu dříve vydané zaměstnanecké karty má povolen výkon zaměstnání na předmětnou pracovní pozici. K tomu žalobce odkázal na § 2 odst. 4 správního řádu, zásadu legality i zásadu dispoziční. Pokud správní orgán prvotní žádost schválil s odkazem na § 42g odst. 4 zákona o pobytu cizinců, jednalo se o postup v rozporu s intencí žalobce.
8. Napadené rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné v otázce dopadu negativního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán se při zkoumání této otázky omezil na zcela obecná konstatování, skutečné zázemí žalobce nijak neověřoval. Žalobkyně je v České republice zaměstnána, má zde přátele, plánují v dohledné době sňatek. Zvolený procesní postup správního orgánu I. stupně považuje žalobce za nepřiměřený a s odkazem na

nález Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. III. ÚS 188/04, přepjatě formální. Je zde významný nepoměr spočívající v ukončení pobytového oprávnění za dané skutkové situace, kdy individuální okolnosti případu nebyly náležitým způsobem posouzeny.

9. Dne 14. 3. 2023, tedy po uplynutí lhůty k podání žaloby, podal žalobce doplnění žaloby, v němž namítal roztržičnost správní praxe žalovaného, kterou dokládal příklady. Dále uvedl, že z druhé věty ustanovení § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze dovozovat, že by zde popsaná zaměstnanecká karta neumožňovala cizinci výkon zaměstnání na deklarované pracovní pozici. Dále poukázal na formulář oznámení změn dle § 42g odst. 7 až 10, na němž není uvedena eventualita změny zaměstnanecké karty z neduální na duální a naopak.

III. Vyjádření žalovaného

10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl. Žalovaný setrval na argumentaci popsané v napadeném rozhodnutí. Vyloučení žalobce ze studia bylo doloženo sdělením školy. Žalobce svůj výslech ve správním řízení nenavrhl. K námitce, že žalobce neměl povědomost o vydání jeho zaměstnanecké karty v neduálním režimu žalovaný s odkazem na správní judikaturu uvedl, že cizinec musí dbát svých práv a vědět, k čemu jej jemu vydaná zaměstnanecká karta opravňuje a k čemu nikoli. Žalobce přestal splňovat podmínky § 98 zákona o zaměstnanosti, a nemá tak volný přístup na trh práce. Žádné oznámení o změně pracovního zařazení ve smyslu § 42g odst. 10 zákona o pobytu cizinců nepodal.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
12. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 24. 8. 2021 podal u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Správní orgán I. stupně v návaznosti na podanou žádost vyzval žalobce k prokázání, že splňuje podmínky ustanovení § 98 zákona o zaměstnanosti. Žalobce v podání došlém dne 1. 3. 2022 prohlásil, že již nesplňuje podmínky § 98 zákona o zaměstnanosti a požádal o změnu charakteru zaměstnanecké karty na duální, a to ve vazbě na jím konkrétně označenou pracovní pozici pomocného kuchaře. Do spisu bylo založeno sdělení žalobcova zaměstnavatele X, že žalobce zde pracuje od 18. 11. 2019 doposud, sdělení školy, kde žalobce studoval, že kde dni 31. 8. 2020 byl žalobce vyloučen ze studia, jakož i podklady ze spisu týkajícího se vydání prvotní zaměstnanecké karty žalobci. Správní orgán I. stupně po vyjádření žalobce vydal dne 31. 8. 2022 shora označené prvostupňové rozhodnutí, v němž ve shodě se shora popsanými závěry konstatoval, že žalobce se dopustil výkonu nelegální práce, pročež mu nelze platnost zaměstnanecké karty prodloužit. Na podkladě odvolání žalobce pak rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
13. Podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnaneckou kartou rozumí povolení

k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v odstavcích 7 až 10, a to ode dne uvedeného v oznámení. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.

14. Podle § 42g odst. 11 zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží mj. tehdy, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 větě první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e). Podle § 46e odst. 1 téhož zákona ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty mj. z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. e). Podle § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává, pokud cizinec vykonával nelegální práci.
15. Podle § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který se na území České republiky soustavně připravuje na budoucí povolání.
16. Za účelem posouzení věci je nejprve vhodné rozlišit pojmy tzv. neduální a duální zaměstnanecké karty, když žalobce uváděl, že zákon takové pojmy nezná. Soud konstatuje, že právní úprava tyto rozdílné formy zaměstnanecké karty skutečně upravuje, byť je nepojmenovává uvedeným způsobem, který je pro přehlednost a jednoduchost zaveden praxí. Správní orgány tedy správně popsaly, že zjednodušeně řečeno existuje neduální zaměstnanecká karta, která je pouhým oprávněním k pobytu (být účelem takového pobytu je zaměstnání), a duální zaměstnanecká karta, jež v sobě snoubí povolení k pobytu a povolení k zaměstnání. Uvedený rozdíl plyne již z ustanovení § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dle druhé věty tohoto ustanovení stojící v kontrastu vůči větě první (jinak by druhá věta neměla smyslu), pokud jde o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje jej zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání. Jde tedy o kartu tzv. neduálního charakteru. Tento přístup je logický, neboť takový cizinec v návaznosti na ustanovení § 98 zákona o zaměstnanosti duální zaměstnaneckou kartu nepotřebuje. Proto správní orgány hovořily o jeho volném přístupu na pracovní trh. Potřebuje pouze oprávnění k pobytu, kterého se mu dostává v podobě neduální zaměstnanecké karty.
17. V daném případě má soud za prokázané, že původní zaměstnanecká karta vydaná žalobci v říjnu 2019 byla neduálního charakteru. Tato skutečnost plyne z podkladů řízení o prvotní žádosti o zaměstnaneckou kartu z roku 2019, které správní orgán I. stupně převzal do svého spisu. Žalobce tehdy předložil potvrzení o studiu, jakož i pracovní smlouvu, na jejichž základě jej ministerstvo považovalo za cizince podle § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti a vydalo mu zaměstnaneckou kartu neduálního charakteru, jak to vyplývá z předkládací zprávy z října 2019. Do spisu nebylo možno založit odůvodněné rozhodnutí o vydání zaměstnanecké karty, neboť v případě kladného posouzení žádosti o zaměstnaneckou kartu je rozhodnutí vydáno tím způsobem, že cizinec převezme průkaz o povolení k pobytu (§ 169t odst. 7 zákona o pobytu cizinců).

18. Neduální charakter původní zaměstnanecké karty a povědomí žalobce o této skutečnosti pak osvědčil sám žalobce tím, že v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně podal u tohoto orgánu žádost o povolení k zaměstnání, prohlásil, že již nesplňuje podmínky dle § 98 zákona o zaměstnanosti, a uvedl, že žádá o změnu charakteru jeho zaměstnanecké karty na duální. Žalobce tedy chápal podstatu problému a jeho pozdější argumentace, dle níž již žádosti o původní zaměstnaneckou kartu žádal o kartu duální a legitimně očekával, že na základě původní karty je oprávněn bez dalšího vykonávat práci pro zaměstnavatele X, není věrohodná. Žalobce naopak v původním řízení prokazoval, že je studentem (splnění podmínky dle § 98 zákona o zaměstnanosti), což by nemělo významu, pokud by žádal o duální kartu. Ustanovení § 42g zákona o pobytu cizinců v případě cizinců dle § 98 zákona o zaměstnanosti předpokládá vydání zaměstnanecké karty neduálního charakteru, nejde o skrytý interní postup správního orgánu. Úkolem soudu v nynějším řízení není přezkum původní zaměstnanecké karty ani jejímu vydání předcházejícího řízení. Podstatné je konstatování, že původní zaměstnanecká karta byla žalobci vydána v neduálním režimu, když ministerstvo žalobce považovalo za cizince splňujícího podmínky ustanovení § 98 zákona o zaměstnanosti.

19. Rovněž bylo prokázáno, že žalobcovo studium bylo ke dni 31. 8. 2020 ukončeno. Tím žalobce podmínky § 98 zákona o zaměstnanosti splňovat přestal, protože k dalšímu výkonu závislé práce pro zaměstnavatele potřeboval příslušné veřejnoprávní povolení. Tímto povolením již bez dalšího nemohla být původní zaměstnanecká karta, neboť ta byla vydána cizinci splňujícímu podmínky ustanovení § 98 zákona o zaměstnanosti, a ve smyslu § 42g odst. 1 věty druhé tedy žalobce opravňovala výhradně k pobytu na území. Od této pobytové otázky je však třeba odlišovat režim oprávnění k výkonu závislé práce pro zaměstnavatele, které může vzejít ze splnění podmínek § 98 zákona o zaměstnanosti, v jiných případech však veřejnoprávní povolení vyžaduje. To byl případ žalobce poté, co bylo jeho studium formálně ukončeno, v důsledku čehož se, pokud jde

o oprávnění k výkonu závislé práce pro zaměstnavatele, již nemohl opírat o ustanovení § 98 zákona o zaměstnanosti. K učinění těchto závěrů nebylo třeba blíže objasňovat, kdy žalobce fakticky přestal školu navštěvovat.

20. Žalobce nepopírá, že pro svého zaměstnavatele i po ukončení studia nadále pracoval. Popsanou ztrátu oprávnění k výkonu zaměstnání neřešil, ta vyšla najevo až v řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, které žalobce zahájil dne 24. 8. 2021. Mezitím však již od 1. 9. 2020, tedy prakticky rok před zahájením předmětného řízení, pracoval bez příslušného veřejnoprávního povolení. Takový postup žalobce naplnil definici nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti. Ze shora uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců přitom plyne, že výkon nelegální práce je výslovně uvedeným důvodem pro nevydání zaměstnanecké karty, eventuálně pro její zrušení, či jako v tomto případě, pro její neprodloužení. Závěry žalovaného tak nejsou výsledkem přepjatého formalismu. Nad rámec uvedeného lze konstatovat, že dle dostupných podkladů byla původní zaměstnanecká karta z října 2019 žalobci udělena na jinou pracovní pozici –pokladní, než jaký druh práce (pomocný kuchař) žalobce posléze u téhož zaměstnavatele vykonával na základě pracovní smlouvy ze dne 17. 11. 2019.

21. Uváděl-li žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j.

10 Azs 250/2019-25, že je třeba vážit intenzitu jeho jednání, soud podotýká, že předmětný rozsudek se týkal ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, konkrétně výkladu pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území. V daném případě je však výkon nelegální práce bez dalšího výslovně zakotven jako důvod mj. pro neprodloužení zaměstnanecké karty. Nadto je s ohledem na uvedenou dobu výkonu nelegální práce zřejmé, že nejde o pochybení marginální. Také další žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2016, č. j. 3 Azs 171/2015-14, je nepřiléhavý, když žalobcem citovaná pasáž se týká hodnocení neplnění účelu pobytu cizincem, jako jiné závažné překážky pobytu. Situace žalobce, který svým jednáním naplnil zákonem výslovně předpokládaný důvod pro neprodloužení zaměstnanecké karty, je jiná. Případná neznalost právní úpravy na úseku pobytu cizinců a zaměstnanosti žalobce, přestože je cizincem, neomlouvá. V řízení nebylo třeba prokazovat, zda se žalobce výkonu nelegální práce dopustil záměrně, či z neznalosti.

22. Další část žalobní argumentace se týká výkladu ustanovení § 42g odst. 7 až 10 zákona o pobytu cizinců, a tedy otázky, jakým způsobem by měl cizinec, který pozbyl postavení osoby splňující podmínky § 98 zákona o zaměstnanosti, přičemž hodlá nadále pokračovat v zaměstnání na stávající pozici u totožného zaměstnavatele, postupovat. Žalobce v žalobě v podstatě vyjádřil přesvědčení, že by neměl postupovat nijak, neboť si vystačí s původně vydanou zaměstnaneckou kartou. Výše soud již vysvětlil, že takový názor nesdílí. Ustanovení § 42g odst. 7 až 9 popisují mechanismus oznámení změny zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici. Podle odstavce 10 téhož ustanovení se odstavce 7 až 9 použijí obdobně na držitele zaměstnanecké karty vydané podle odstavců 3 a 4, pokud oznamuje ministerstvu změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele na pracovní pozici vedenou podle zákona o zaměstnanosti v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty.
23. Žalobce byl držitelem zaměstnanecké karty vydané podle § 42g odst. 4 zákona o pobytu cizinců a pokud přestal splňovat podmínky § 98 zákona o zaměstnanosti a správní orgány od něj v takové situaci vyžadují postup dle § 42g odst. 10 zákona o pobytu cizinců, tedy učinění oznámení popsaného v předchozích odstavcích, nejde o krácení práv žalobce. Jde skutečně o situaci přinejmenším obdobnou změně pracovního zařazení či obsazení další pozice vedené v centrální evidenci volných pracovních míst. Lze snad teoreticky polemizovat nad tím, zda jde ještě o extenzivní výklad § 42g odst. 10 zákona o pobytu cizinců, či již o využití analogie, soud však

s žalobcem nesouhlasí v tom, že by využití analogie bylo ve správním řízení zakázáno. Přestože v ideálních podmínkách není analogie zapotřebí, jde o legitimní prostředek řešení mezer v právní úpravě. Jestliže soud výše vysvětlil, že žalobce si ve své situaci nemohl bez dalšího vystačit s dosavadní zaměstnaneckou kartou, je cesta učinění oznámení dle uvedených ustanovení pro cizince prakticky nejjednodušší, a to bez ohledu na podobu v praxi užívaného formuláře. Pro vypořádání žaloby však není podstatné, zda v takové situaci postačí učinění oznámení, podstatné je, že jestliže žalobce neučinil ničeho, a i po ukončení studia pokračoval ve výkonu zaměstnání, aniž by se vůbec pokusil zaměstnání legalizovat, vykonával nelegální práci.

24. V neposlední řadě žalobce brojil proti posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Na prvním místě soud uvádí, že zákon o pobytu cizinců nestanoví při rozhodování o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty povinnost žalovaného posuzovat přiměřenost dopadů správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Přesto však nelze pustit otázku přiměřenosti zcela ze zřetele, neboť k námitce cizince je třeba se jí zabývat s ohledem na ustanovení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 24. 3. 2021, č. j. 10 Azs 226/2020-52, uvedl: „NSS si je ovšem vědom toho, že článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem (rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2018, čj. 6 Azs 422/2017-29, bod 12). K jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 12. 2019, čj. 10 Azs 262/2019-31, bod 15, či ze dne 22. 1. 2020, čj. 10 Azs 256/2019-39, bod 19). Je třeba navíc konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy.“
25. Soud konstatuje, že žalobce se v průběhu správního řízení o nepřiměřenosti pro něj negativního rozhodnutí zmínil poprvé v odvolání, a to ve zcela obecné rovině. Ke svým poměrům zde žalobce nic nesdělil. Pokud se žalovaný i přesto přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí zabýval, a to pouze na základě jemu známých skutečností, lze mu stěží vytýkat, že setrval v elementární rovině a neposoudil žalobcem nikdy nevznesené námitky a netvrzené poměry. Již správní orgán I. stupně, přestože žalobce tuto otázku nenadnesl, posuzoval dle jemu známých skutečností otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Míru posouzení dopadů rozhodnutí do poměrů žalobce ze strany správních orgánů soud považuje za dostatečnou, a to zejména v situaci, jestliže sám žalobce ke svým poměrům žádná tvrzení nevznesl. Nebylo na žalovaném, aby při absenci konkrétní námitky nepřiměřenosti rozhodnutí sám domýšlel možná tvrzení žalobce a aktivně k nim vyhledával důkazní prostředky.
26. Dokonce i v žalobě setrval žalobce, pokud jde o námitku nepřiměřenosti rozhodnutí, v obecné rovině. Jediné konkrétní tvrzení, které k poměrům žalobce žaloba uvádí, nedává smyslu, když je zde hovořeno o žalobkyni, která „je v České republice zaměstnána, má zde přítele, plánují v dohledné době sňatek“. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce je muž. Použitá fráze tedy zjevně neodpovídá okolnostem případu. Nadto měla být konkrétní tvrzení týkající se poměrů žalobce uplatněna již ve správním řízení, neboť není na soudu fungujícím na kasačním principu, aby sám jako první posuzoval poměry žalobce, a tedy i přiměřenost dopadů rozhodnutí do nich.
27. Soud dodává, že námitku roztržičnosti správní praxe žalobce uplatnil v rozporu s § 71 odst. 2 s. ř. s. po uplynutí lhůty k podání žaloby. Soud se jí z tohoto důvodu nebyl oprávněn zabývat.

IV. Závěrečné posouzení a náklady řízení

28. Ze shora uvedených důvodů soud podanou žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou. Dokazování neprováděl, neboť toho pro vypořádání žalobních bodů nebylo zapotřebí. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem žalovaný vyjádřil svůj souhlas a žalobce k výzvě soudu dle posledně uvedeného ustanovení nevyjádřil ve stanovené lhůtě nesouhlas.
29. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jemuž náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 4. srpna 2023

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu

